

Pedagoško znanstveni svet filozofske fakultete v Ljubljani je na seji 5.4.1966 razpravljala o načrtu teza za zvezni dokument o izobraževanju in posebej o predlogu za unapredjenje sistema obrazovanja na II. stopnjo, ki sta ju izdelala Zvezni sekretariat za izobraževanje in kulturo in Jugoslovanski zavod za proučevanje šolskih in prosvetnih vprašanj v Beogradu.

Po pretresu tega gradiva in temeljiti razpravi pedagoško znanstveni svet, priznavajoč potrebo znanstveno utemeljene reforme srednje šole, z vso odgovornostjo odklanja osnovne teze obeh dokumentov o reformi srednje šole, in sicer predvsem iz naslednjih razlogov:

1. Predlog zmotno identificira enotnost šolskega sistema z enakimi možnostmi za izobraževanje, čeprav je naša družbena praksa že pokazala, da je taka identifikacija zgrešena. Z organizacijo enotne osemletne osnovne šole se namreč socialna struktura dijakov na gimnazijah in fakultetah ni izboljšala v korist delavskih in kmečkih otrok. Ti otroci so dobivali kljub formalni enotnosti šolskega sistema slabši osnovnošolski pouk v primerjavi z mestnimi otroki. Res je potrebna demokratizacija našega šolstva, toda ne bomo je dosegli, dokler ne bodo imeli kmečki in delavski osnovnošolski učenci prav tako opremljenih šol in usposobljenih učiteljev, kot jih že imajo mestni otroci. Sredstva, ki bi jih zahtevala ta reforma, uporabimo raje za kvantitativno razširjanje in kvalitativno izboljšanje tega, kar že imamo, za boljše materialne pogoje in kvalitetnejšo zasedbo učnih mest na stopnji osnovne šole ter za širjenje mreže strokovnih šol.

2. Zaradi samo formalne enotnosti, toda dejanske neenakosti osnovnošolskega izobraževanja nismo dosegli, da bi vsi osnovnošolski absolventi imeli enake možnosti za nadaljevanje šolanja na II. stopnji. Zato ni mogoče z nobeno reformo II. stopnje doseči demokratičnosti šolanja na tej stopnji, dokler ni urejena osnovna šola.

3. Enotnost šolstva na II. stopnji se tudi ne kaže več v enakosti šolanja vseh otrok, temveč mora šolstvo zagotoviti na tej stopnji optimalne možnosti za razvoj otrokovih različnih intelektualnih sposobnosti, nagnjenj in prizadevnosti. Zato je na tej stopnji diferenciacija šolstva nujna in je tudi uresničena v vseh ekonomsko razvitih deželah.

4. V nasprotju s tem pa predlog zanemarljivo nadpovprečno nadarjene učence. Slabe izkušnje z notranjo diferenciacijo pouka na osnovnih šolah nas opozarjajo, da nadpovprečne učence že v teh šolah premalo upoštevamo in jim ne dajemo dovolj pobud za razvoj njihovih sposobnosti. Sedaj pa naj bi se to nadaljevalo še na II. šolski stopnji, s čimer bi povsem onemogočili smotrni razvoj prav tistemu delu mlade generacije, ki bo v bližnji bodočnosti moral postati glavni nosilec našega družbenega razvoja.

5. Predlog očita gimnaziji, da je privilegirana šola. Res je samo to, da so privilegirani tisti njeni dijaki, ki jim je omogočeno gimnazijsko šolanje po socialni selekciji. Prizadevati pa bi si morali za uveljavljanje gimnazije, ki bi dobivala dijake po psihološki selekciji, da bi se mogli hitreje razvijati najsposobnejši. To bi mogli doseči s široko organizacijo predšolskih vzgojnih ustanov, z osnovno šolo, ki bo res dajala enake izobraževalne možnosti vsem svojim učencem, in s stipendiranjem izredno sposobnih za gimnazijski študij. Boriti se proti taki selekciji po sposobnostih pa pomeni boriti se proti družbenemu napredku in konec koncev proti temeljnim načelom socialistične družbe.

»Demokratizacija izobrazbe«, katere potrebnost se v predlogu večkrat poudarja v prid uničenju (ne reorganizaciji!) sedanje srednje šole, še posebej proti sedanji gimnaziji, namreč ni v tem, da bi se s prisilnim

etatističnim ukrepom omejila možnost izobrazbe vsakega mladega človeka največ na še splošno dosegljivo povprečje, marveč le v tem, da se vsakomur omogoči doseči največ, kar more. Prav zoper to resnično socialistično in humanistično demokratizacijo izobrazbe pa se predlog najdosledneje bori.

6. Razbitje srednje šole in njena zamenjava z dvema zaporednima stopnjama novega »šolskega sistema II. stopnje« bi neizogibno zmanjšala obseg znanja, ki bi si ga mogli srednješolci pridobiti. Enotni štiriletni kurzi predmetov, ki se morejo graditi sedaj smiselno brez ponavljanja, bi morali biti delno omejeni le na dve leti, delno pa razbiti v dva kurza z neizbežnim vsaj delnim ponavljanjem iste snovi. Povsem nerazumljivo je, kako je mogoče tako zniževanje izobrazbe utemeljevati z ugotovitvijo, da se mora raven

ODPRTO PISMO FILOZOFSKE FAKULTETE SLOVENSKI JAVNOSTI

izobrazbe dvigniti. Povsem jasno je tudi, da so te težnje predloga globoko nasprotne potrebam sodobnega razvoja v pogojih začetkov znanstveno-tehnične revolucije, v katerih bo mogoč pomeniti izpad le majhnega števila študijskih generacij zaradi pomanjkljive izobrazbe pravo nacionalno katastrofo, ker bo prav v takšnem prelomnem obdobju neizogibno povzročil hitro zaostajanje v okviru vedno tesnejše povezanosti sveta.

7. Predlog tudi podčrtuje, naj bi bila tudi srednja šola kolikor mogoče polivalentna in naj bi odpirala pot v čim širše razpeto mrežo poklicev. V resnici pa prav nasprotno za gimnazijo odpravlja prav tisto šolo, ki je najbolj polivalentna in z večkratnim povečevanjem »tehnično-proizvodnega dela« po možnostih lokalnih meril to polivalentnost bistveno znižuje. Širšo uporabnost pridobljenih sposobnosti na različnih delovnih mestih namreč omogoča le teoretični študij in z njim pridobljene miselne sposobnosti. V dobi tako hitrih in velikih tehničnih sprememb, kakor jih doživljamo danes, je torej treba v prvi vrsti skrbeti za čim širše in temeljitejše teoretične in miselne sposobnosti čim večjega števila mladih ljudi, ne pa zapirati in niti celo že obstoječe možnosti.

8. Nerazumljiva je trditev, da gimnazija študentom ne bi dajala delovnih navad — seveda razen če njegovi sestavljenci resnega študija sploh ne štejejo za delo. Nad takšnimi trditvami je mogoče le strmeti v razmerah, v katerih imajo gimnazijci samo v šoli okrog 40 ur obveznega pouka in v katerih delajo z všteto pripravo za šolo tedensko gotovo precej več kakor 42 ur, kolikor jih predpisuje ustava SFRJ za delovni teden.

9. Po dosedanjih izkušnjah univerz in tudi naše univerze v vseh njenih fakultetah, tudi na tehniških, so za univerzitetni študij najboljše usposobljeni novinci, ki prihajajo na univerzo s čim širšo splošno izobrazbo in z razvito sposobnostjo teoretičnega mišlje-

nja. Ta pogoj pa pri univerzitetnih novincih najboljše izpolnjuje splošno izobraževalna gimnazija. Če bi predlog obveljal, bi prehajali na univerzo tako slabo usposobljeni novinci, da bi to znatno podaljševalo univerzitetni študij in zniževalo njegovo raven. Zato se nikakor ne moremo strinjati z razbijanjem gimnazije.

10. O popolnem nepoznanju stvarnosti priča podcenjevanje potrebnosti izobrazbe in izoblikovanja mišljenja za začetek visokošolskega študija. Naravnost nemogoče se zdi — v času, ko ponekod v svetu višjo gimnazijo celo podaljšujejo na pet let in ko nas vsakdanje skušnje uče, da je tudi sedanja štiriletna priprava v gimnaziji za visokošolski študij pri delu mladine premajhna — misel, da bi mogli zadoščati za pripravo na študij na visokih šolah le dve ali celo le eno leto gimnazijskega študija. O popolni neresnosti takega predloga in njegovem zgolj agitacijskem namenu pa priča še trditev, da bi takšna vsekakor bistveno poslabšana pripravljenost za visokošolski študij omogočila še časovno skrajšanje študija tudi na visokih šolah. To more izvirati le iz skrajnega omalovaževanja vse visokošolske izobrazbe in dela na visokih šolah.

11. V nasprotju s humanim gledanjem na človeka, ki je bistven za socializem, predlog podreja človeka neposrednim proizvodnim nalogam in s tem zanemarljivo njegovo kultiviranje ob humanističnih disciplinah. Predlog izhaja iz miselnosti, veljavne v času upanja na nastanek socializma z neprestanim večanjem števila delavstva, ne pa iz miselnosti, ustrezne naši dobi, v kateri raste socialistična družba na osnovi znanstveno-tehnične revolucije. Ista zaostala miselnost se dosledno kaže v predlaganem predmetniku in v tehnokratski argumentaciji predloga.

12. Glede na navedene načelne slabosti predloga je vprašanje, ali je iz takih izhodišč in ob občutnem pomanjkanju sredstev za šolanje sploh smotrno pričeti preverjati tak koncept s pomočjo eksperimentalnih šol.

Spoštovanje človekove osebnosti nas sili k naslednji ugotovitvi: Kakor uporablja medicina eksperimente na ljudeh samo z njihovim pristankom, tako mora veljati to tudi za ta eksperiment. Nobena generacija ne sme postati niti v celoti niti v svojem delu neprosto voljni eksperimentalni objekt. Zato smejo biti ustanovljene eksperimentalne šole samo za prstovoljce in morajo biti potemtakem izločene iz rednega šolskega sistema.

13. Opozorimo naj še na eno vprašanje, ki je ostalo ob predlogu brez odgovora, za vsakršno realizacijo kakršnekoli reforme pa je izredno važno: Ze skrajšanje gimnazije na štiri leta je zahtevalo na filozofskih fakultetah uvedbo dvopredmetnih skupin, ker absolventa z usposobljenostjo le za pouk enega predmeta na štiriletnih gimnazijah ne bi bilo mogoče zaposliti. Šola z dvema ali le z enim letom trajanja ne bi mogla nuditi polne zaposlitve nobenemu srednješolskemu učitelju le z dvema predmetoma. Večje usposobljenosti si ob ohranitvi potrebne kvalitete izobrazbe normalno ne more nihče pridobiti (na Norveškem traja tropredmetni študij na fakultetah sedem let!). Tako kratkotrajnih srednjih šol torej preprosto ni mogoče organizirati, zlasti ne na podeželju in v manjših mestih, ki so tudi v sedanjem šolskem sistemu zelo zapostavljena. Zanje bi se potemtakem nedemokratičnost šolanja z uresničenjem predloga še bistveno povečala.

Pedagoško znanstveni svet z globoko zaskrbljenostjo ugotavlja nedemokratični način nastajanja tega načrta brez široke javne in strokovne diskusije in popolnoma mimo univerze.

Ljubljana, 5.4.1966

Pedagoško znanstveni svet
filozofske fakultete v Ljubljani

OSTI TEDNA

UREDNIŠTVU TRIBUNE!

Stanovanci — študentje Akademškega kolegija se v javnosti že drugič oglašamo zaradi istega problema. Za kaj gre? Na zadnjih letnih skupščinah našega doma se je redno razvnela ostra diskusija na račun »ceste« (če smemo to izredno plastično ponazoriti našega Krasa z vsemi svojimi specifičnimi lastnostmi: škrapljami, vrtačami in ponikalnicami tako imenovati), ki pelje tik ob stenah našega doma.

In prav ta nesrečna »cesta« povzroča hudo kri kolegijašem. Ob deževnem vremenu se kotanje napolnijo z vodo, kar mimo drveči avtomobilisti temeljito izrabijo, da mimoideče oplaknejo s prvovrstno lužo. Kar zabavno je opazovati študente, kako se ob deževnem vremenu z opreznim manevriranjem prebijajo čez ta nevarni predel. Toda tudi ob suhem vremenu povzroča ta cesta kolegijašem glavobol, saj predstavlja nelzherpen vir prahu, ki se dviga za drvečimi avtomobili in si utira pot v bližnje sobe, kuhinjo in jedilnico. »Na zdravje in dober tek!« boste rekli. Prav imate, saj drugače se ne da pomagati, razen če se okna na to stran hermetično zapro.

Na letni skupščini so padli najrazličnejši predlogi, kako naj bi se rešil ta problem. Obvladalo je mnenje, naj se skuša pri pristojnih organih in upo-

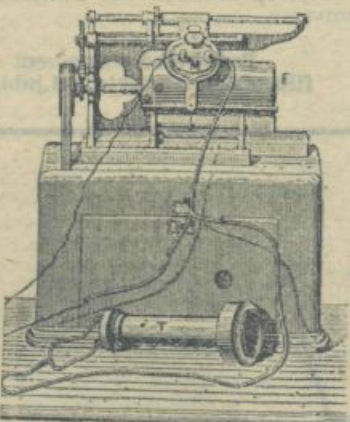

rabnikih doseči asfaltiranje teh 190 m ceste, če se pa s tem predlogom ne uspe, je skupščina soglasno izglasovala sklep, da zaporo ceste, ki v zemljiški knjigi sploh ni označena in poteka po zemljišču, ki pripada zazidani parceli Pionirskega doma, katerega podnajemnik je Akademski kolegij.

Sestavljena je bila komisija, ki je navezala stike s predstavniki občine Bežigrad in uporabniki te poti: Gospo-

TRIBUNO UREJAJO:

FRANCE ANZEL (TEHNIČNI UREDNIK), NADEŽDA CACINOVIC, SPOMENKA HRIBAR, RASTKO MOČNIK (ODGOVORNI UREDNIK), VILIBALD NOVAK (SEKRETAR), MILAN PINTAR, FRANC PIVEC, DIMITRIJ RUPEL, VLADIMIR VIDMAR.

TRIBUNA — IZDAJA UO ZSJ — UREDNIŠTVU IN UPRAVA TRG REVOLUCIJE 1/II — TELEFON 21-280 — TEKOČI RACUN 503-608-72 — LETNA NAROČNINA DESET DINARJEV (TISOČ STARIH DINARJEV) — POSAMEZEN IZVOD 40 PAR (40 STARIH DINARJEV) — ROKOPISOV IN FOTOGRAFIJ NE VRACAMO — TISKA OP DELO, LJUBLJANA, TOMŠIČEVA 1, TELEFON 23-522 — POSTNINA PLAČANA V GO TOVINI.

garskim razstaviščem, podjetji Slovenjales in LIK, izvršnim svetom, ki ima v bližini garaže, in šolo za intenzivno učenje tujih jezikov. Dom Akademski kolegij je bil pripravljen iz lastnih sredstev prispevati precejšen del potrebnih sredstev. Občinska skupščina Bežigrad je obljubila pomoč pod pogojem, da del stroškov asfaltiranja krijejo uporabniki ceste. Sklican je bil sestanek, katerega se je udeležil le predstavnik Slovenjalesa. Na tem sestanku so se le sporazumeli za asfaltiranje. Dela se še niso prav začela, ko je že spet vse obstalo. Vzrok: pojavil se je že odobreni zazidalni načrt za gradnjo novega objekta, ki bi povezoval obe hali GR in bi tako zaprl dohod na Titovo cesto, s čemer bi cesta ob Kolegiju izgubila svoj pomen.

Kaj storiti? Ali naj kolegijaši enostavno s koli zapremo pot, za kar se je pretežna večina študentov na skupščini že izrekla ali naj še potrpežljivo čakamo na realizacijo urbanističnega plana, ki predvideva rušitev Kolegija, torej najidealnejšo rešitev problema.

Kolegijaši se sprašujemo ali so odgovorni forumi storili vse za čim pravilnejšo rešitev tega problema, ko so lansko jesen z buldožerjem na grobo splanirali in razširili cesto, ali ko so ob priliki mednarodnega kongresa speleologov v Festivalni dvorani z izrednim čutom za estetiko z lepim belim gramozom posuli kakih 10 m poti (seveda kolikor je bilo videti s stopnišča ob vhodu v Festivalno dvorano) in poskrbeli za dodatno dekoracijo razmajane ograje na GR z oleandri in drugim zelenjem ter raznobarnimi rožicami. Ali ne bi bilo boljše cesto popraviti, kot pa postavljati to scenarij s kratkotrajno blestečimi kulisami, ki samo navidezno, začasno, v kritičnih trenutkih prinese tešitev, skrije slabosti.

Torej kolegijaši — le potrpežljivo čakajmo na boljše čase, ko bo komu padlo na um prirediti svetovno prvenstvo v namiznem »nogometu« v Ljubljani v Festivalni dvorani, in takrat se bo morda zdelo pristojnim organom urediti okolico prizorišča tega velikega dogodka.

Za odbor zveze študentov Akad. kol.
Marko Valentinčič

RAZPAD SVETA ALI INTELEKTUALCA?

»Istovetenje z zlom — ta psihično moralni proces, ki se odigrava ne le v stotisočih kinematografih na filmskem platnu in v milijonih stanovanj pred televizijskim zaslonom, vsako uro, temveč tudi na mnogih področjih sodobnega sveta, utegne postati za svet usodno. Mogoče je poglavitna naloga sodobnega pisatelja, da se takemu istovetenju z zlom upre, ne da bi se bal, da bi njegova umetnost zaradi tega kaj zgubila. Nasprotno: vsaka doba je, poleg dobrega, v svojih zakonih kodificirala in sankcionirala tudi zlo in upor zoper tako sankcioniranje zla je bil že od nekdaj najpomembnejši vir umetniškega navdih. Kako ga torej ne bi bilo v uporabo zoper sankcioniranje zla, kakršnega si, včasih de iure, včasih de facto, dovoljuje sodobni svet, saj po svojem obsegu, drznosti in uspehu presega vsa podobna sankcioniranja zla v zgodovini.

Mogoče kdo poreče, da je ta naloga za pisatelja prebanalna. In vendar je odvisno od nje marsikaj. — V zadnji konsekvenci tudi to, ali se bo razpadanje človeške osebnosti v njene prafaktorje nadaljevalo, kajti če bi se, ni verjetno, da ne bi v svoje prafaktorje razpadel tudi svet.

Zaključek govora Mateja Bora na izrednem kongresu Zveze Književnikov Jugoslavije 22.—23. decembra lani v Beogradu.)

Svet (stvari, službe, komunikacije) se razpenja od nefunkcionalnega preko funkcionalnega k najbolj funkcionalnemu.

NEFUNKCIONALNO

Nefunkcionalni sloj so teenagerji. Sport je funkcionalizirano nefunkcionalno.

Nefunkcionalne grupe so: norci in intelektualci, huligani in gangsterji, vojaki in politiki. Splošna umetnost nefunkcionalnega je razpadanje sveta. Posebno umetnost imajo intelektualci. Prehod na umetnost funkcionalnega so kriminalni romani in filmi, ki so podobe nefunkcionalnega z vzgojno tendenco k funkcionalnemu.

FUNKCIONALNO

Funkcionalni sloj so uslužbenci. Njihova morala je:

1. Skušaj čim več zaslužiti!
 2. Čim boljše opravljaj svojo službo!
- Umetnost uslužbencev so podobe funkcionalnega kot predstavljanje najbolj funkcionalnih modelov komuniciranja.

Izven institucij integrira uslužbenca turizem.

NAJBOLJ FUNKCIONALNO

Vsak artikel in model komuniciranja reklamira potrošnja za najbolj funkcionalnega. Bogovi so ne-bogovi. V potrošnji-cerkvi jim služijo: prodajalke in artikli, ki jih realizirajo, manekenke in izložbe, ki jih predstavljajo, reklame, ki jih razodevajo.

(Ne-)bogovi so poljubni, družbena praksa je onanija, samomordilci so svetniki.

Aleš Kermauner

PARADOKS NAŠIH DNI

Studentom medicine predavajo: Specialno patologijo za medicince; — honorarni predavatelj, vnaprej habilitirani docent anatom, brez doktorata znanosti.

Specialno patologijo za stomatologe: — honorarni predavatelj, vnaprej habilitirani docent-prosektor, tudi brez doktorata znanosti (iz bibliografije: 2 članka, 3 »znanstveni« referati z epohalnim »znanstvenim« odkritjem: ženski

spol za samomor raje sega po strupu, motiv pa je v nesrečni ljubezni !!).

Splošno patologijo: — honorarni predavatelj, upokojeni profesor, tudi brez doktorata znanosti (iz bibliografije: Gliste v trebušni votlini 1936, Letalski napad in bolnica 1938 !!).

Redni delavec Inštituta za patologijo, docent patologije z redno habilitacijo in z doktoratom znanosti iz patologije (prvi doktor znanosti na Medicinski fakulteti v Ljubljani, pisec prvega slovenskega učbenika iz specialne patologije) pa — gnije na Inštitutu v rezervi, baje zaradi »slabe morale«.

P. S. Slišimo pa vesti, da so ga iz socialnega usmiljenja (zaradi njegove družine!!) ne bodo vrgli na cesto, marveč mu bodo poiskali z ozirom na njegovo strokovno usposobljenost pač manj »zahtevno« delo na Inštitutu.

Čemu naj se potem slušatelji medicine še pritožujejo...

-komar-

KAKO JE Z ZDRAVJEM!

Prav je, da pozorno zasledujemo napredek naše zdravstvene službe; pa tudi njene eventualne neuspehe, napake in stranpoti.

V mislih imam dva primera, ki jih je pred kratkim zabeležil naš tisk.

Prvi primer:

V sarajevskih klinikah je pomrlo devet bolnikov verjetno zaradi napak ali pa malomarnosti pri transfuziji krvi. O teh tragičnih dogodkih smo že brali vrsto poročil v Delu: dne 5. aprila preko 120 vrstic; dne 7. aprila preko 140 vrstic; dne 8. aprila preko 100 vrstic; verjetno bomo obveščeni še vnaprej.

Drugi primer:

Dne 18. februarja smo bili tudi v Delu na približno 65 vrsticah obveščeni, da je zaradi nepravilnega ravnanja z živili obolelo v ljubljanski bolnišnici 70 bolnikov.

Lahko le domnevamo, da so bili temeljni vzroki, ki so povzročili epidemijo verjetno isti kot v Sarajevu: neured, malomarnost, morda

celo neustrezna strokovnost itd. Zato lahko sklepamo (kako radi bi bili demantirani), da še obstajajo potencialne možnosti za take nesreče; seveda lahko tudi s tragičnejšimi posledicami.

Nismo bili obveščeni, da bi bila sestavljena eksterna komisija (kot je to bil slučaj v Sarajevu), ki naj bi ugotovila vzroke in krivice ter uveljavila ustrezne spremembe.

Verjetno ni slučaj, da se komisija v Sarajevu sprašuje: »...ali je vse v redu v odnosu med občanom in zdravstveno ustanovo.«

Nismo še slišali, da bi npr. društvo pravnikov ali pa zdravniško društvo ali pa študentje medicine organizirali razpravo o tem kakšna je npr. pravna varnost pacienta v teku zdravstvenega procesa.

Zelo se strinjamo z ugotovitvami znanega slovenskega zdravnika na 6. kongresu SZDL Slovenije ko je dejal: »Zdravstveni delavci se čutimo zelo krive, ne le ker smo otopleli ne le, ker se morda menimo preveč o statutih in pravilnikih, mislim, da bi se morali meniti o bolniku, kje leži, kako se počuti. Zdi se mi, da smo predvsem krivi, ker smo dopustili, da je do tega prišlo.«

Zaključek teh iskrenih izjavanj pa je žal z njim v popolni kontradikciji. Glasi se: »Zato apeliram na vso družbo, da od obljub preidemo k dejanjem.«

Ali ni mogoče v tem delno skrita tendenca, ki jo v slovensčini ponazarjamo z izrekom: »Držite tatu,« na srbohrvatskem jezikovnem področju pa z: »Brigo moja predi na drugoga!«

i. v.

PROBLEMI UNIVERZITETNIH ŠTUDIJ

ORIENTACIJSKI PROGRAM DELA UNIVERZITETNE ŠTUDIJSKE KOMISIJE ZA LETO 1966

Za sistematično reševanje mnogih odprtih vprašanj, ki stojijo pred univerzo, predlagamo v razpravo sledeči orientacijski program dela univerzitetne študijske komisije za leto 1966.

1. Usmerjanje študentov srednjih šol in vpisni pogoji.

Naloga študijske komisije za to leto bi bila, da pomaga predvsem Zavodu za zaposlovanje SRS oz. da skupaj z njim pripravi potrebno informacijo o značaju, strukturi, zahtevnosti raznovrstnega visokošolskega študija za srednješolce pred vpisom na univerzo. Zavod je v tem pogledu že pripravil gradivo na podlagi poročil, katera so dale same fakultete.

Na sledeči seji bi se torej morali pogovoriti: 1. o pripravljenem informacijskem gradivu ter 2. o načinu informiranja novincev oz. morebitnem sodelovanju predstavnikov univerze.

Del razprave bi moral biti posebej posvečen sprejemnim pogojem za vpis na fakultete, ki so jih že napovedale posamezne fakultete in katere bi morali zapisati v razpisu za študijsko leto 1966/67.

Cepprav bo govora predvsem o usmerjanju novincev za leto 1966/67, pa bi se morali hkrati razgovorjati tudi tako, da bi postavili izhodiščne temelje za sistematičnejše usmerjanje srednješolcev na visoke in višje šole v naslednjih letih.

2. Mesto in vloga univerze v našem družbenem življenju, notranja delitev dela ter integracijski procesi.

Razgovor o tej temi bi moral dati odgovor na tale poglobljena vprašanja:

1. ali lahko govorimo o enotnem sistemu izobraževanja na vseh ravneh z enotno zakonodajo itd.; 2. kaj je univerza — ali je »federacija« ali »konfederacija« fakultet in šol; prostovoljno ali obvezno, trdnješe združenje; koliko naj bodo fakultete samostojni zavodi, koliko pa naj ne bi bile;

3. ali naj bo univerza organizirana po strokovnem ali teritorialnem načelu;

4. če naj bo organizirana po teritorialnem načelu, kako naj se povezujejo strokovno enake ali podobne fakultete v širša »strokovna« združenja (vloga inter-fakultetnih konferenc, strokovne skupnosti itd.);

5. ali naj bodo visoke in višje šole vključene v univerzitetno skupnost (vsebinsko in formalno) ali pa ne; ali naj bodo višje šole popolnoma ločene in različno organizirane od »prve stopnje« fakultet, ali ne bi mogle obstajati posebne višje šole kot neke vrste prva stopnja tudi pri fakultetah, itd.;

6. ali naj bo univerzitetni študij stopenjski ali pa ne; ali naj bo to vprašanje prepuščeno izključno posamičnim fakultetam, ali je ustrezno govoriti o višji, visoki in najvišji izobrazbi in ne o stopnjah, ali ne gre pri tem tudi za vsebinsko različno usmerjenost v študiju, npr. na višji šoli in univerzi;

7. v tej zvezi se seveda postavlja še posebej vprašanje t.i. 3. stopnje; če bi npr. fakulteta ne imela dveh stopenj, potem ne bi bil podiplomski študij 3., ampak 2. stopnja;

8. postavlja pa se tudi vprašanje organizacije izobraževanja pred univerzo — v srednjih in celo osnovnih šolah, ki bo vse večjega pomena za študij na univerzitetnem nivoju;

9. kako organizirati racionalno delitev dela med fakultetami v okviru univerze in med oddelki, odseki, smermi v okviru fakultete; do kje integrirati proces pouka, kdaj pa ne; ali je možno ustvariti matične katedre, organizirati 3. stopnjo študija iz določene stroke le na eni matični fakulteti itd.;

10. kako ožje povezati univerzitetni študij s prakso in za prakso; še posebej je odprto vprašanje ustreznosti prakse med študijem ter vprašanje staža diplomantov na delu; vprašanje vpliva »prakse« na profiliranje izobrazbenega procesa, na učne programe itd.;

11. kako praktično uresničevati enotnost pouka in znanstveno-raziskovalnega dela na univerzi;

12. do kje iti na usklajevanje učnih programov med sorodnimi fakultetami in šolami v državi, z izenačevanjem pogojev vpisa, prestopov itd., koliko pa ne;

13. kako ustrežnejše in enotnejše reševati vprašanje nekaterih skupnih zadev fakultet v okviru univerze in na različnih univerzah v državi, kot npr. izbor oz. nastavitve učnega kadra, kot so nazivi učiteljev itd.;

14. kako urediti neenotno mednarodno nostrifikacijo diplom diplomantov naših univerz, itd.

3. Nagrajevanje uspeha boljših študentov in pismenih del.

Dosedanje naše in tuje izkušnje nam povedo, da pri nas še nimamo ustreznih spodbudnih vzvodov za izboljšanje univerzitetnega študija. Prešernove nagrade postajajo vse bolj neka formalnost, večkrat predmet fakultetnega prestiža ali pa posameznega univerzitetnega učitelja, kot pa usmerjevalec znanstveno-raziskovalnega dela študentov na univerzi. Zaradi tega bi predlagal, da univerzitetni svet čimprej sprejme odlok o ustanovitvi Univerzitetnega Prešernovega sklada za nagrajevanje študentov ljubljanske univerze, ki bi imel v glavnem dva nomena: 1. vzpodbujati interes študentov za boljše učne uspehe in 2. pripraviti študente na samostojno strokovno in znanstveno delo.

Sklad naj bi imel svoj upravni odbor. Sredstva zanj bi bila: namensko izločena iz univerzitetnega proračuna, iz dotacij drugih organizacij, daril ipd.

1. Nagrade za zelo dobre učne uspehe, seminar-ska in diplomatska dela bi bile npr. značke ali plakete ali posebna pismena priznanja (diplome) pa tudi razne druge nagrade v obliki denarja, knjig, brezplačnih potovanj, štipendij itd.

2. Nagrade za posebej razpisana pismena dela pa bi bile v glavnem denarne, s posebnim pismenim priznanjem (morda bi jih celo tiskali v posebnem Zborniku).

Podrobneje bi morali opredeliti: a) način nagrajevanja najboljših študentov in b) postopek nagrajevanja pismenih del, napisanih na podlagi razpisanega

natečaja. Moj predlog je: a) da bi se najprej porazgovorili o sami ideji, b) da bi potem izdelali statut oz. pravilnik sklada in c) da bi že pred počitnicami sprejeli pravilnik in celo razpisali teme, ki bi pa lahko veljale še za leto 1967. Za to pa bi morale fakultete čimprej predložiti naslove tem nalog iz ustreznega področja.

4. Vprašanje pouka družbenih ved na nedružbenih fakultetah.

Ne le državljanska vzgoja, ampak tudi širša humanistična vzgoja postaja spričo vse ožje specializacije izrednega pomena kjerkoli v svetu za izobraževanje strokovnjakov, ki po strokovnem učnem načrtu takšne vzgoje oz. izobrazbe ne dobijo. Po nekaterih podatkih obsega pri nas predmet Uvod v družbene vede (kjer obstoji), samo približno 1—4,5 odstotka skupnega obsega vseh predmetov, medtem ko po nekaterih podatkih znaša t.i. humanistična izobrazba v ZDA — 25 odstotkov, v Sovjetski zvezi — 21 odstotkov itd. celotne izobrazbe.

Resnici na ljubo povedano so se univerzitetni učitelji tega dejstva vedno zavedali, čeprav nam vsaj na naši univerzi do danes ni uspelo urediti zadovoljivo tega vprašanja. Na mnogih fakultetah sploh ne morejo dobiti predavateljev (letos npr. oddelke za gradbeništvo, geodetsko-komunalni oddelke na FAGG, medicinska fakulteta). Kjer pa imajo ta predmet, se predava ali kot Temelji družbenih ved (kot zelo abstrakten pogled na družbeni razvoj z elementi sociologije), ali pa kot opis naše družbene politične ureditve na podlagi ustave, le malo na podlagi konkretnih dejstev. Ponekde predavajo elemente naše družbene ureditve in strokovne dejavnosti v nekaterih drugih strokovnih predmetih.

1. Kakšen naj bo profil tega »predmeta« (če naj bo to sploh predmet z izpitom)? Ali naj se predmet »predava«, ali pa naj bo kako drugače organiziran? Ali naj bo to neke vrste sociologija (če pa se ta predava oz. se bo predavala v srednjih šolah)? Ali naj le razvija v študentu socialistični svetovni nazor, ali naj mu daje le nastavek za razmišljanje oz. širšo razgledanost, ali pa naj bo tudi neke vrste priprava za razumevanje naše konkretne družbene politične in gospodarske ureditve, v okviru katere bodo študentje delovali kot strokovnjaki in samoupravjalci?

2. Potrebno je zavzeti tudi stališče, koliko naj bo predmet univerzalen za vse nedružbene fakultete, ali pa prilagojen stroki; ali je možno, da se predmet »razparcelira« med razne strokovne predmete ali pa ne; ali naj bo podajen bolj v obliki »svobodnih kateder«, ki programirajo tematiko tekoče na pomembnih dogodkih v naši družbi in v svetu?

3. Ko bi prišli tako do nekega splošnega skupnega stališča glede vloge, mesta in profila tega predmeta na univerzi, bi morali delati na samem programu, kjer bi morali sodelovati strokovnjaki drugih institucij, zlasti pa Instituta za sociologijo in Visoke politične šole.

4. Programi ne bi smeli biti neživljenski, odtrgani od interesa in potreb študentov različnih strokovnih smeri. Seveda pa bo uresničevanje učnega programa odvisno v mnogočem od rešitve drugih vprašanj, kot so npr.: kdo naj bo predavatelj takšnega predmeta, ali naj bo predmet v prvem ali v kakem višjem letniku, ali naj se predmet predava ali le diskutira v ožjih skupinah? Kako priti do ustreznih učnih pripomočkov?

5. Problemi pouka predvojaške in telesne vzgoje.

a) Predvojaška vzgoja — takšna kot je bila — je imela kljub pomanjkljivostim in težavam pomembno mesto v našem povojnem razvoju. Danes pa bi jo bilo potrebno — takšna kot je — vsekakor spremeniti, zlasti upoštevaje njen delež ur v tedenski obremenitvi študentov.

Dasiravno je predvojaška vzgoja še vedno v nekem smislu »eksteritorialni« predmet, za katerega ni pristojna univerza, bi bilo vseeno potrebno o tem predmetu razpravljati ter dati mnenje npr. Skupnosti univerz.

Poglavitno vprašanje, ki se pred nas postavlja v zvezi s predvojaško vzgojo, je, kaj naj bi bil pravzaprav na današnji stopnji družbenega razvoja cilj poučevanja tega predmeta na univerzi, z ugotovitvijo, da se predvojaška vzgoja organizira že v srednji šoli. Če ni njen cilj nič več praktična vojaška izobrazba, ampak v vse večji meri patriotska vzgoja, splošno znanje o vojni, zgodovina NOB in pod., potem se upravičeno sprašujem, 1. ali ne bi mogel preiti del predvojaške vzgoje v splošno državljansko vzgojo, o kateri smo že govorili in 2. s tem v pristojnost univerzitetnih organov. Če pa je njen cilj tudi telesno utrjevanje in urjenje študentov, potem spada ta del v telesno vzgojo. Predlagam, da bi na eni naslednjih sej pregledali program predvojaške vzgoje in formulirali svoje mnenje. Pred tem pa bi prosili referenta za predvojaško vzgojo, da poda poročilo in povse svoje mnenje.

b) Skoraj v nasprotnem stanju je na naši univerzi telesna vzgoja, ki ne more nikakor dobiti tistega mesta, ki ji gre v sodobnih življenjskih razmerah. Pa bi bilo prav, da bi skupaj s predstavniki Visoke šole za telesno vzgojo prediskutirali ta problem ter izdelali kratkoročni in dolgoročni program postopnega obveznega uvajanja telesne vzgoje na univerzi.

6. Tréjstopenjski oziroma podiplomski študij.

Dosedanje izkušnje organiziranja 3. stopnje na naši univerzi kažejo, da le ta ni nikakor zaživel kot dobro pripravljena, redna oblika študija. En razlog so prav gotovo nezadostna materialna sredstva, čeprav to ni edini razlog. Drugi pomemben razlog je še vedno nerazčiščen položaj samega 3. stopenjskega študija, neizdelanost njegovega profila.

1. Ni razčiščeno vprašanje, kakšne oblike naj bo 3. stopenjski študij in s kakšnimi posledicami? Ali je

nujno, da sta magistrerij in specializacija vmesna akademska stopnja do doktorata in podobno.

2. Ali ni 3. stopnja kot redna oblika »šolanja« kadrov ponekde prehitenejša in morda celo podaljšek rednega 4. letnega študija na 6 ali 7 let, ali pa nadomestitev za krajše podiplomske poglobitve in osvežilne tečaje, ki bi jih morale prirediti fakultete za svoje diplomante.

3. Nerazčiščeno je vprašanje razmejitve magistrerija od specializacije. Ali ne bi bilo razumeti specializacijo (podobno kot sedaj v medicinski stroki) kot praktično ožje strokovno usposabljanje diplomantov s širšim diplomskim znanjem, katero bi organizirale zadevne organizacije skupaj s fakultetami in ne samo univerza. V tem primeru bi bilo seveda vprašljivo, ali je potem naziv specialist akademska stopnja.

4. Posebej bi morali govoriti o načinu izvajanja »pouka« na 3. stopnji, upoštevaje vse dosedanje sklepe univerzitetne študijske komisije in drugih organov.

7. Študijski režim.

Fakultetne študijske komisije naj bi napravile podrobnejšo analizo za diskusijo o tem vprašanju na univerzitetni komisiji na podlagi svojih statutarnih določb in na podlagi izkušenj. Osebnost sem prepričan, da se včasih premalo zavedamo, kakšnega pomena je študijski režim za normalen in uspešen študij. Menim, da smo v tem pogledu napravili korak naprej, čeprav še vse preveč nepremišljeno spreminjamo študijske režime od ene do druge generacije.

Pri tej temi bi morali zlasti razpravljati:

1. kakšno vlogo naj imajo v prihodnje oblike izrednega študija ali študij delavcev v delovnem razmerju,

2. kako izpopolniti tekoči testno kolokvijski sistem kontrole znanja, tudi z uvajanjem tutorskega sistema (kjer bi bil mogoč),

3. kako izboljšati izpitni režim (ponovni razgovor o pismenih in ustnih izpitih, o posamičnih manjših ali večjih izpitih, o skupinskih izpitih, o izpitnih rokih, o štirikratnem ponavljanju izpita in podobno),

4. kakšno mesto naj ima diplomski izpit oziroma diplomsko delo,

5. ali naj velja študijski režim leto za letom, ali pa ne, kako je s t. i. naknadnimi in pogojnimi vpisi,

6. ali sveti letnikov izpolnjujejo ustrezno nalogo s tega področja itd.

8. Izboljšanje pouka z njegovo povezavo z znanstvenoraziskovalnim delom.

Prva naloga univerze je, da reproducira študentu najnovejše znanstvene dosežke z znanstvenim prispevkom samih poučujočih učiteljev, s tem da učitelj »vadi« študenta v teoretskem razmišljanju.

Pouk na naši univerzi je še marsikje preveč formalno izobrazbeni, šolski, pogosto s posredovanjem znanja, ki ni najnovejše, da ne rečem, da je zastarelo. V tem vidim dejansko potrebo po univerzitetni reformi, ki naj bi se odvijala v trikotu: najnovejši znanstveni razvoj — praktična aplikacija najnovejših znanstvenih dosežkov — sistematičen teoretičen pouk z lastnim ustvarjalnim, znanstvenim deležem učitelja določene discipline.

Za programiranje takšne reforme pa bi se morali pogovoriti med drugim o tehle vprašanjih:

1. o vsebini učnih načrtov (delež čiste teorije, delež aplikativnih disciplin, obseg in struktura predmetov oziroma tečajev, razporeditev predmetov po letnikih in podobno),

2. izvajanje pouka (metode: klasično predavanje z vajami, ali kombinirani sistem s pismenimi programi, z osebnim konsultativnim angažiranjem učitelja ob pomoči asistentov itd.),

3. nezadostna materialna opremljenost fakultet za sodobni pouk,

4. pritegnitev »prakse« v pomoč,

5. učni pripomočki (ali skripta ali poudarek na izvirno literaturo, tudi v tujih jezikih),

6. možnost uvedbe dveh težavnostnih nivojev študija (morda v 3. ali 4. letniku) — splošni in zahtevnejši nivo,

7. kdaj in kako vključevati študente (ali vse ali vsaj boljše) v raziskovalno delo (profesorja, fakultetnega projekta, projekta instituta itd.).

9. Primerjalna analiza vpisa in učnih uspehov.

10. Pregled stanja in potreb po kadru.

Poseben razgovor bi morali posvetiti že obstoječemu kadru in pa še posebej potrebam po novem kadru. Pri tem ne mislim samo na nazive, na poenotenje kriterijev reelekcije in napredovanj (kar je tudi pomembno), ampak zlasti na krepitev zahtev po kvalitnem delu vsakega učitelja. Vse bolj bi morali uresničevati zahtevo, da se univerzitetni učitelj v pretežni meri, če ne v celoti, pedagoško in raziskovalno angažira na univerzi, ne pa da se razbija na mnoga delovišča. Zato pa bi bila tudi družba dolžna, da ga ustrezno nagraduje za poglavitno dejavnost na univerzi. V takih okoliščinah ne bi bilo primerov, da učitelj ne bi bil v stanju — kot najvišji habilitiran strokovnjak za določeno disciplino — reproducirati študentu vse znanstvene — vključno lastne — rezultate.

Takšno usmeritev na kvalitetnejše kriterije pri izboru univ. učiteljev bi morali zlasti upajati pri izvolitvah novih asistentov in pa docentov.

Drug pereč problem je nezadostno število in enakomerna razporeditev asistentov na različnih fakultetah. Napraviti bi morali na podlagi fakultetnih predlogov kratkoročni in dolgoročni program kadrovskih potreb, s tem da bi napravili sistematizacijo delovnih mest na podlagi trajnejšega učnega načrta.

Orientacijski program dela univerzitetne študijske komisije za leto 1966 objavljamo zato, da omogočimo sistematično diskusijo v študentski javnosti o nedvomno temeljnih vprašanjih vseh udeležencev študijskega procesa.

L'Espresso Rim. 27. marca 1966

veno taufer

slap

(iz cikla „krst“)

kolo sonca počasi tre pesek teme
peščena zrna zasijejo tema zažari kolo
se zavrti završi vrtinec zasipa kolo
vse dalj se zrna vrte kolesa temne temna sonca se vrte
obrač se os na vse osne strani tone v pesek
gora tone na teme v sinje dno
sinje dno se s temenom povezne na goró
kamenčki se premikajo listi se vzdigujejo veje
se razmaknejo korenine in kače vetra zašušijo naglo
drsiyo vse bolj se razmikajo stene
se razpočijo kažje glave zasikajo sape
veter plane
kam kje kod je gor kod je dol
gora se postavi
nebo se položi
pade veter voda zgrmi kamenje
dol
spod
pod
zelen je grob
veter udari
z glavo ob rob
ostane kaplja kaplje
rodi se kaplja
rodi se
porod
krik
kaplje prši
navzgor proti gnezdú
zoper kamen zoper korenine rob
prši krik na vse strani se plodi veter
kam kje kod je gor kod je dol
v vrtinec se vzdiguje
gora in svod
v vrtincu glasov
zeleni korali rib sinji
korali rib rdeči korali rib
beli korali rib počasni sprevodi
težki sprevodi plesoči sprevodi glasne procesije
rib robovi belih krikov rib
zgoraj gladka sinjina spodaj gladka gladina
vmes veter kamenje veje vmes kače šumi
kam šumi kod kaplje kje grob kje spod
trohnoba kje gor krik v nemi prosojnosti vmes domovina
begajoče sence pletejo mreže sledov
nihajo mreže sledov se vzdigujejo
padajo mreže sledov plešejo
sledovi luči in teme
sledovi vetra
sledovi glasov
rib
sledovi sledov
grobov
love v svoje mreže
krik

aleš kermanner

bledoličnikov sin

bledoličnikov sin milijarda
počenih posod odtokanje kesa zakaj se ne umivaš blatenje
v gruziji cveti
mirta navlažila je že včeraj potem potem nikar potem vedno
mehur sin
bledoličnika obletele so se peruti
straha na cesti leži mrlič smrt po izbiri za majhen denar
paglavec oddeli mi
nekaj sira zopet si se prikazal lopov zdaj ni čas za zabavo
ovid prijamov
sin sin sin bledoličnikov
sin plaža na lapadu se vdira o tisi prišel lepo povejte kje se
pride na rožnik izbirati
moramo paličnjak se skriva za listjem poležavanje ni
dovoljeno bledoličniki izdala si se argo
juha pisalna
miza
hren plašč stane petintridesettisoč predrag plačaj mi karto
jutri ti vrnem obklej si zmenjena
bledoličnica opravi sam s sabo jutri pride na obisk teta štefi
prilika
je kupite pesniki so pese
bledoličniki pese
bledoličniki pese pesniki
bledoličniki prazna vreča
ne stoji iztok se ženi poleno kupoprodajna moč pada zakaj
niste osveščeni pepelka
kandelaber odkod
ti toliko denarja nimam se kam dati pa si se toliko mučil
bledoličnik
sin ti je padel v vojni ti
pa izdaja izdaja peljali

smo se z vlakom napetost je rasla kajne
bledoličnik premogovi rudniki
bledoličnikove težave z rudniki
premog
rudarji premog
drva
peč pečenka pesa
pesniki bledoličniki trikrat
sem ti rekel zdaj se ne dela več tako socialistična zavest je
socialistična riba v

vodi žabji zbor oklopni
avtomobili prihajajte pravočasno v šolo glej ga mandarine
so se pocenile tebe pa že blazno
dolgo pri nas imajo pa
mačko kaj si delal
ves jutri bo skotila ker
je tvoja mama je
umrla pesniki so slabo
plačani naša mačka je
breja pesa je po trideset
dinarjev kdaj je bil
pogreb naša mačka ni maček ker
je breja pesa se je
pocenila pesniki so se
pocenili mačke so se
pocenile pesa se je
pocenila bledoličnik je
sin kaj ne more biti
oče ne prihodnost je v vaših
rokah seveda imam osebno zakaj mi nisi povedal da je
umrla premogovi rudniki v
zasavju solata
pesa v solati
bledoličniki padajo v vojni
kje si izgubil svoje stvari
nekje na poti do bledoličnika
pesnik je poceni
peso pesa je poceni
pesnika cena je poceni
pesnika in peso povprašajte po moji mami
mrtva je
kje si se

samo simčič

lastovke I

Mogoče pa ni vse tako — ali celo povsem drugače —
ker z druge strani ni tega ne onega, kar bi lahko bilo
dokaz.
Najbrž pa tudi izhoda ni več in ni drugega kakor samo še
prelom,
od koder lahko nastopi zlivanje.
Toda — če govorite o lastovkah ...
Ne pozabite, da so glasovi iz ptičjega gnezda, in mislite o tem:
Kar je znano, še ni potrjeno.
Vse, kar je jasno in čisto, zaplenjeno in zadušeno,
kar je odkritje ali izguba,
mora preiti in se skriva v prehodu preko najprometnejše
ceste —

vse to še ni jajce v lastovičji zalegi.
In čeprav so dejstva odkrita,
dasi je razčiščena tudi ploditev — in še veliko drugih reči,
ne more biti tako
in ne bi smeli trditi tega niti ostalega,
kajti kje je dokaz
kakor v zlomu in zlitju in vsakokrat v istem in drugem;
kje je dokaz?
Vse to še ni jajce v lastovičji zalegi
niti lupina.

lastovke II

V imenu kulta
besede ego —
et omnes
in prodaje blaga
sraje obutve plaščev nogavic
ki pokrivajo kožo in dlacičke kolikor jih je še
ključev ki ne odklepajo več
vitriha rje in kroma
govorim
in se sklicujem na Lukrecijo in na Godota
na ceste noči na jutro v deliriju
in slive
na pričevanja plesalke iz bara stvarnikov
ustvarjalcev in ljudi brez vrednot
na vino tobak in ideje
v imenu kulta
na utemeljeno s trditvami najrazličnejših časov
stališč predsodkov mržnje strahu
bojazni in stiske
z vsem kar je
skupaj strnjenost eno
zahtevam
v imenu kulta dobrin
svobodo konca in uklenjenost rojstva
za lastovke in njihova gnezda
ker ne poznajo besed kakor
voda
voda

Osmi dunajski okraj, Bennogasse 21. Kdo bi si mislil, da se za tem naslovom v osrčju Dunaja, skriva del slovenskega življa.

V prostorih klarentinskega konventa živijo slovensko-koroški študentje. Tam je tudi njihov klub (Klub slovenskih študentov na Dunaju). »Organizirano slovensko študentsko in akademsko življenje je poglavalno na Dunaju prve močne korenine že v času marčne revolucije,« sta mi pripovedovala predsednica kluba Marija Erlach, študentka medicine in Pavel Zdovec, študent slavistike. Sedeli smo pri Williju, v gostilni nasproti doma.

»Kmalu po prvi svetovni vojni so nad Slovenci podivjali razni heimatdienstlerji in heimatschützlerji »obračunarji«, ki so jih že tedaj imenovali »koroške Hitlerje«. V takih težkih pogojih so slovenski študentje na Dunaju še bolj občutili potrebo po tesnejši medsebojni povezavi. Tako so leta 1923 ustanovili svoj klub. Prvo ustanovno generacijo so ustanavljali znani Korošci Rudolf Blüml, Jožko Tischler, Jožko Hutter, Matko Hafner, Tone Piskernik, Tomaž Wieser, Marko Polzer in še nekateri drugi. Kasneje je vodil klub Zdravko Zwitter. Mesečne sestanke so imeli v sobah posameznih klubašev, kasneje pa v kulturni sobici češke tiskarne v V. okraju. Na njih so največ razpravljali o filozofskih, socioloških in še posebno o manjšinsko političnih vprašanjih. Sestankov so se udeleževali tudi Bratko Kreft, Marjan Kozina, Fran Zwitter,« sta mi razlagala zgodovino kluba.

Klubaši so v tistih časih izdali brošuro »Dijaki narodu« s stališči o nacionalnem vprašanju. Klub je opravljal tudi korekturo »Koroškega Slovenca«. Na pobudo klubašev so ustanovili tudi Slovenski krožek na Dunaju, ki je prirejal razne dramske, pevske in tamburaške prireditve, imel je svojo knjižnico in celo Slovensko nedeljsko šolo... Po zlomu nacizma je bil Klub obnovljen v novih političnih okoliščinah in je v prvih letih po vojni odražal v malem vso problematiko, zapletenost in protislovja tedanjih koroških razmer.

Danes šteje klub 42 študentov. Klubski prostor: v kotu klavir, ki ga uporabljajo za spremljavo pri pevskih vajah, ob steni police s časopisi, revijami, miša, telefon... »Značilnost obdobja po 1960. letu je, da si je klub izoblikoval ustaljeno idejno in klubsko po-

PISMO Z DUNAJA

43 LET NEKEGA KLUBA

litično podlago,« pravi Pavel Zdovec, lanskeletni predsednik kluba. »Klub sam sebe pojmuje kot v bistvu koroško študentsko, samostojno, demokratično, nadstrankarsko narodno organizacijo na podlagi vrednotenja slovenskega materinega jezika in pripadnosti slovenskemu narodu.« Klub se kot tak torej ne veže s to ali drugo slovensko stranko na Koroškem.

»Klubske notranje delovanje se vrši predvsem v obliki tedenskih sestankov. Ti so posvečeni domači družabnosti, razvedrilu ali pa izobrazbi in gojitvi naše narodne zavesti, spoznavanju naše kulturne, literarne zgodovine. Sem spadajo predvsem tudi aktualna vprašanja iz življenja manjšine, naše in drugih. Za program sestankov skrbimo večinoma študentje sami, deloma pa nam predavajo gostje z Dunaja (pri njih je predaval denimo, tudi dr. Bruno Kreisky) Koroške in Ljubljane.«

Eden izmed glavnih namenov kluba slovenskih študentov je skrb za kulturnim in sodobnim potrebam primerno izobrazbo. »Ne priznavamo kulturnih meja in pojmujeemo tesno kulturno in medčloveško povezavo z matičnim narodom v Sloveniji kot enega izmed odločilnih činiteljev v našem boju za obstoj na Koroškem.« V ta namen imajo, po zaslugi knjižnih ustanov v Sloveniji, pa tudi v zamejstvu, v svoji knjižnici

čez 500 večinoma zelo kvalitetnih knjig. Dobro so prekrbljeni tudi s slovenskimi in tujimi revijami ter časopisi.

Prvi večer, ko sem bil na Dunaju, so me klubaši povabili s seboj tudi na koncert gradišćanskih Hrvatov (le-teh je na Dunaju več kot deset tisoč). Zato me je tudi zanimalo, kakšno je sodelovanje kluba z ostalimi (slovenskimi) študentskimi organizacijami. »Kulturnih slovenskih organizacij na Dunaju ni,« pripoveduje Marija, »pač pa naš klub goji prijateljske stike s Koroško dijaško zvezo in Slovensko mladino. Do stikov z avstrijskimi organizacijami (n. pr. z Österreichische Hochschülerschaft) pa je prišlo po tem, ko je klub vabil na svoje prireditve njihove predstavnike. Decembra lanske leto pa je prišlo še do ožjega sodelovanja, ko je Klub na njihovo povabilo priredil koncert »slovenske pesmi« (Podoben koncert pripravljajo klubaši še v juniju letos — op. M. M.) »Posamezni člani kluba pa sodelujejo na Koroškem pri akcijah ostalih organizacij.«

Če bo šlo vse po sreči, bo to jesen na Dunaju stal novi slovenski študentski dom KOROTAN. Vsaj tako mi je pojasnil pater Ivan Tomažič, ko sem ga obiskal v bolnišnici za stare ljudi. (Altersheim Baumgarten), kjer je kaplan. Drugače pa je njegovo ime tesno povezano z delom Kluba slovenskih študentov, saj je bil on tisti, ki je ustanovil »stari« Korotan na Bennogasse, sedaj pa vodi tudi gradnjo novega.

»V novem domu bo 90 sob. Vsak študent bo imel svojo sobo,« mi je navdušeno pripovedoval. Od vsepovsod je »zvrtala« posojila za nakup zemljišča (le-to je idealno blizu Univerze), za gradnjo. Vsega skupaj tam okoli 8 do 9 milijonov avstrijskih šilingov. Dober del denarja pa so spravili skupaj tudi z nabitno akcijo s pomočjo študentov. »Začeli smo tudi akcijo med avstrijsko javnostjo, vendar pa nismo dobili nič denarja. Pardon, dobili smo ga toliko, kolikor so stali poštni stroški.«

Vsekakor bo novi dom Korotan — ki bo imel poleg študentskih sob tudi klubski prostor, čitalnice — dobra podlaga za nadaljnje delo naših slovenskih študentov. Posebno še, ker bo mesečna stanarina po sedanjih ocenah sila ugodna.

Mitja Meršol

Med Nemci znajo biti tudi sila prijetni in vpludni fantje. Bogata in pestra vezenina njihove kulture nam bo ostala v spominu.

Navezal sem pogovor z enim od ljudi, ki so se kot sami po sebi zamaknjeni moralni vizionarji za šest let zakopali v strelske järke ter iz takega pekla še dolgo po vdaji zmagovitega orožja črpali izkušnje za obnovo porušenihih idej. Iz tega izvira njihovo psihično stanje in hkratno lastno, v današnjem rakrojenem času pogojeno razpoloženje. Njihovi znanstveno zastavljeni nameni jih bodo kljub svoji izvirnosti in vsakdanjosti zaradi banalnosti in bizarnosti avditorija le komaj kdaj povedli v krog enakega pekla. Verjetno je nekaj v tem, da najdemo preteklim velikim in usodnim človeškim razpotjem ustrezne v današnjem svetu, toda kaj, ko je tako težko lepiti čase med seboj in še teže iskati občutek nesmrtnih mrtvaške kontinuitete. Kaj, ko že tako težko doživljamo celovito še svoj lastni čas!

Kljub neugodnim napovedim pa so bleščeča prizadevanja porok optimizma glede njihove nadaljnje usode. Proti takim intencijam se borijo le dežele, kjer je zaradi vojnih žrtev več žensk kot ljudi in to daje osnovno smer konservativnim tendencam v vprašanju vojne in miru. Razlike v raznih deželah so pogosto tudi posledica različnih interpretacij, kajti večina ljudi je odmaknjena od izdelovanja bomb, ampak vidi to, kar ji prikažejo.

Prav zato sem se odločil za ta razgovor, ki pa se je kot na kakem literarnem srečanju končal z ostrim pitjem. To v opravičilo, če so dobila moja vprašanja proti koncu prizvok medlega kavarniškega kluba in sva se z Nemcem lotila pretrdih orehov. Čeprav vsak s svojimi ideologijami, se moramo študijsko spoznavati in dvomiti o samem sebi.

Sredi mize je stal šopek rož. Tudi Nemec je ostal nekaj v sredi. Dovolil mi je tikanje, kar je bila zelo enostavna rešitev sicer kar velike hierarhične razlike do predstavnika svetovnoznane ljudstva, pa tudi razlike dveh držav, nove in stare, dveh jezikov, maleda in velikega.

»Gospod Nemec, dovoli, da ti rečem tovariš, da te bom ločil od domačinov,« sem mu dejal.

»Naj bo enkrat ustrezno vašim željam, ne samo mojim. Samo, da se ne bom raznežil ob spominu na nepozabne trenutke nürnbergskega štadijona s »Von wo kommst du, Kamerad?«

ODMIŠLJEN OBRAZ

»Drži. Torej, tovariš Nemec, kaj te je pripeljalo k nam?«

»Vaš denar se je precej pocenil, z našo drago valuto pa se pri nas ne da več živeti.«

»Torej nameravaš ostati pri nas?«

»Bi z veseljem, pa se bojim, da mi vaše oblasti ne bi dale azila. Da bi iz tega naredili političen problem, ko bi nekdo vskočil z Zahoda k nezaročenim.«

»Prvi vtis o naših ljudeh si prinesel s carine?«

»Ja, to je bila edina stvar, ki mi je niso pregledali — ta vtis. V Jugoslovanih pa sem odkril zelo ekspresivne osebnosti. Naši cariniki so zaradi svoje brezbarvnosti povsem neopazni.«

»S kakšnimi tehničnimi izboljšavami pa to dosežete?«

»Naše tehnične izboljšave so delo vaših ljudi, vsaj najpomembnejše, zato razumem, da jih ne poznate. Ko sva že pri carinikih — vaši pa na primer uporabljajo arijsko natančnost, ki se ob originalni skrivi. Zamenjali smo karakter, ali »značaj«, če ti je to kaj bolj razumljivo.«

»Sledijo naše ceste. Vtis o njih?«

»Cestam se pozna, da ste naselili to področje pred Germani. Pozna se jim stara kultura, tako tudi po tem, da opozarjajo na Galilejevo odkritje, da kame-nje ne pada le s piškega stolpa, temveč pri vsaki težnosti.«

»Kaj pa je to,« sem pokazal na drobne pičice na steklu njegovih očal.

»Od ometa in barvanja, kajti ko sem prišel v Jugoslavijo, sem moral pomagati pri dozidavi hotela, za katerega sem imel rezervacijo. Ko bom dobil Nobelovo nagrado za mir, jo bom dal hotelu, da bi ga do konca opremili.«

Ko sem ga vprašal, ali torej ni nasprotnik tehnike, je odločno odkimal: »Ne, tehniko imam rad.«

Pripovedoval je nato, kako je vzkliknil pri Otoč-

cu, ko se je vozil iz Blejske kazine v Opatijsko: »Tale grad bi pa kar kupil!« Podobno je bil razpoložen, ko je sedel pod grajskimi oboki in na vso moč hvalil Radeberger pivo, češ da je boljše od nemškega.

S seboj je nosil malo prtljage; tri svetle, rjavkaste in sive suknjiče ter štiri pare platnenih hlač, kar je vse ob selitvah na hitro in točno zlagal, celo debele nylonske nogavice si je oni dan pred odhodom iz apartmana v Dubrovniku sam opral. Toda denarnico s preostalimi dinarji je neurejeno neke založil in naplosh vihravo iskal razna potrdila in papirčke po vseh žepih ter hiteč okrog vogala, opletaje podrl stoječi pepelnik.

Za črni tulec, ki ga je držal ves čas pogovora v roki, za katerega sem mislil, da je morda celo bivšim nasprotnikom namenjena diploma, sem pa ugotovil, da je bil le kratek zločljiv dežnik.

»Kaj še pogrešaš v Jugoslaviji?«

»Dobro bi bilo in koristno omogočiti našim bojevnikom komemoracije na mestih slavnih bitk, kot v Dražgošah in na Sutjesci. Ker je veliko teh mest in obletnic, bi se s tem povečal priliv izletnikov in ustrezen devizni efekt. Če ste nam dali spreglede pri vseh stvareh, lahko z zaupanjem pričakujemo še to. Ob Nizozemski obali so npr. na buffetih napisli: »Psi in Nemci nezaželeni!« in smo že tako prisiljeni hoditi k Adriji.«

Ne glede na tiskarske škrate, dragi Nemec, tudi mi želimo deliti isto upanje. S pravi, da je nekdo lahko pred svojim časom, pa ga vendar celo v tem času tako ali drugače sprejmejo.

Ob slovesu mi je z nerodno studentovsko kretnjo vrغل nekaj kot poljub. Ko je nato stopil čez mostiček, pa še zavitek Murati Privat, češ, še enkrat potegni dim, ki sva ga že nekaj dni tako družno vlekla.

Edino nekaj sem mu zameril. Da ni popil zelenke s pristnim brinjevcem iz Podblice, ki ga je dobil v sobo od hotelirja. »Premočan je, saj je kot nafta, in če bi prižgal vžigalice, bi se gotovo vnel,« se je branil Nemec. A nič ne de. Prepričan sem, da se bo kot naš prijatelj v prihodnje navadil tudi tega, kot smo se mi, recimo, na njegovo pivo, in kot ga bomo, vsak s svojo pijačo a družno, za široko okroglo fronto vsega sveta še dvignili na zdravje vseh dobrih ljudi.

Obraz Nemca je obraz novega dragocenega prijatelja Jugoslavije. In za to sem mu hvalačen.

Deus-Dies Potičnik

ZAPISKI O SAMOUMEVNIH STVAREH

Listam po svojih popotnih beležnicah in berem misli, ki sem jih pisal ob različnih priložnostih in na različnih krajih. Izbrani zapiski, ki vam jih predstavljam, ne dajejo odgovora na vprašanje, zakaj smo ljudje različni, temveč je njihov namen podvomiti o nekaterih vsakdanjih in običajnih stvareh, ki so kot nekakšni aksiomi, razumljivi že sami ob sebi. Toda mislim, da bi bilo prav, če bi se tudi dandanes, ko imamo vsi malo časa, včasih tudi vprašali po stvareh, ki jih doživljamo in ki so okoli nas, ne da jih zgolj sprejemamo. Sele tako bomo bolje spoznali njihov pomen in vrednost.

KETAMA, VAS V GOROVJU RIF, MAROKO

Včasih so po dvorih v Evropi jedli z rokami, potem pa se je iz Francije razširila uporaba jedilnega pribora. Dandanes ne začnemo jesti prej, preden v roko ne vzamemo žlice ali vilice.

Toda v tisti gorski vasi so imeli eno samo žlico in tisto so dali meni. Kmalu pa mi je postalo nerodno, kajti edinole jaz med povabljeni na kmečki poroki nisem jedel z rokami. Odložil sem žlico in se kmalu navadil delati na dlani okrogle kepice iz riža, ki je bil v veliki skledi pred nami.

Odtlej si nisem mogel predstavljati, da bi na arabskem podeželju jedel s priborom. In hrana mi je tako bolj teknila.

TUNIS, HOTEL HILTON — MONTPARNASSE, PARIZ

»Iz katerega mesta v Ameriki pa ste doma?«

»Veste, mi Američani, ki delamo pri Hiltonovi organizaciji, nismo doma od nikoder. Zdaj živimo nekaj mesecev v Braziliji, potem leto dni v Hong Kongu in tako naprej. To je za nas nekaj običajnega.«

»Monsieur, kar tisto starko v kotu povprašajte, kje se dobi pri nas najbolj pristno vino. Ona pozna vsak kamen na Montparnassu, ker sploh ne hodi ven iz naše četrti.«

»Tako?«

»Pravzaprav je šla samo dvakrat v življenju: ko ji je umrla mati in enkrat na prefekturo.«

»Mamica, kaj torej res še nikdar niste bili, recimo, na Montmartru?«

»Nikdar. Zakaj pa naj bi hodila čez Seino? Rodila sem se na Montparnassu in tu mi je čisto dobro. In vse ljudi poznam.«

MARAKES, SLAVNI TRG DJEMA-EL-FNA

Ni treba posebej povedati, da si vsak turist v Marakešu pobleže pogleda, kaj zmorejo krotilci kač. To-

da mnoge turistke so od strahu bolj trde od kobre, ki jo krotilec na višku predstave moli pod nos ljudem, stoječim okoli njega v krogu.

Domačini pa se turistom samo smejejo. Njim je namreč čisto samo ob sebi razumljivo, da je krotilec kači pobral zobe strupnike.

OB PUŠČAVSKEM VODNJAKU, SAHARSKA ALZIRIJA

Ko je Ahmed izlekel na vrvi navezan glinast vrč iz vodnjaka, in mi ga podal, je bila voda v njem motna in spomnil sem se, kako so me svarili o amebah, ki jih človek tako lahko stakne. Toda voda je bila hladna in ko sem jo poskusil, se mi je zdela izredno okusna. Zame to ni bila voda, ampak vino, zato sem pil in pil... Mišice, ohlapne od celodnevnega pozivanja na kameljem hrbtu, so se napele, omotica od vročine se je razpršila in spet sem bil najbolj zadovoljen človek na svetu.

Zdaj, ko sem doma, pa je voda spet samo voda.

»ENCIJAN EKSPRES«

MÜNCHEN — HAMBURG, SAMO PRVI RAZRED

V Hannovru so vstopili v kupé sami poslovni možje in odtlej do Hamburga »vse tiho je bilo«. Skoraj bi jih že imel za mutce, če kdaj pa kdaj ne bi zakašljali in obrnili stran na časopisu ali skozi okno naročili stekleničko pijače od prodajalca na peronu. Tako pa sem spoznal, da ponekod ljudje v vlakih samoumevno ne govore s sopotniki. Zakaj samoumevno? Vidite, to je na primer eden tistih aksiomov, ki bi jih bilo dobro razložiti.

BRZEC RIM—TORINO

Najprej je Sicilijanec vsem v kupeju ponudil kozareček maršale.

Potem je Amerikanec povedal, da je iz New Orleansa, da je dvakrat ločen, da ima tri otroke, fantka in dve punčki, pokazal je njihove slike, da potuje po Evropi in da se bo v Genovi sestal z ženo, da ima ledvične kamne in da ga bo kmalu pobrala menažerska bolezen, ker se preveč peha za ljubi kruhek v zavovalnici.

Potem je Sicilijanec spet točil maršalo in povedal, da se pelje k svojemu dekletu, ki je z družino odšlo delat na Sever.

In potem smo vsi skupaj prepeli vse od O sole mio in Mosta na reki Kwai do francoskih narodnih. In potem je vsak povedal nekaj šal.

In potem je hotel vsakdo še kaj povedati, pa je moral prej izstopiti.

SLOVENIJA — MEKNES, MAROKO

Pri nas, v sorazmerno urbanizirani Sloveniji, imajo ljudje v večjih krajih običajno po dva otroka. Samoumevno je, da predstavlja več otrok več stroškov, kajti otroci ne morejo na pol nagi po svetu.

V kolibah v predmestju Meknesa živijo družine, ki imajo povprečno po sedem otrok. Ne gre morda za to, da serijska proizvodnja zahteva manj stroškov na enoto, toda tistim staršem je popolnoma samoumevno, da tudi polnagi otroci lahko tekajo okrog po tem svetu.

LETALISČE EL AOUINA, TUNIS — V GOROVJU ATLAS, MAROKO

Zdi se mi popolnoma normalno, da sem zdaj v Tunisu, da bom čez eno uro v Rimu in kmalu nato doma, te palme pa, ki jih sedaj gledam, bodo samo še spomin.

In vendar ljudje več kot dva tisoč let niso tako potovali.

»Kam pa gredo vsi ti ljudje?« sem vprašal znanca in pokazal na gručo žensk, ki so na hrbtih nosile zvite preproge iz trave alfa in košare s hrano, medtem ko so moški jahali na osličkih.

»Nekaj deset kilometrov odtod je suk, to se pravi trg. Kmetje, ki živijo po teh golih planinah, potujejo dan in noč tudi po 100 km daleč, samo da si na trgu kupijo stvari, ki jih doma ne morejo sami izdelati ali pridelati.«

ZENEVA, SVICA — SOT EL DZERID, JUŽNA TUNIZIJA

Gospod L. iz Zeneve ima v važnejših bankah po Švici precejšnje kupčke delnic. Delati mu ni treba dosti, saj mu precej nanesejo dividendi iz obresti in provizij ter špekulacije na borzi.

Nekje ob cesti, ki pelje iz saharskih oaz proti sredozemski obali, stoji sredi slane puščave koliba, v kateri živi berberska družina. Pri njej sem prebil tri dni in čeprav ljudje niso znali niti ene francoske besede, jaz pa niti besede berbersko, smo se izvrstno razumeli. Za Jugoslavijo niso vedeli, toda zanje sem bil predvsem popotnik, pa če bi prišel z Marsa. Takoj so zaklali eno svojih petih kokoši in njeno meso dali v kus-kus, severnoafriško specialiteto. Kajti samoumevno je, da se gostu vedno postreže z najboljšim.

Samo ob sebi je umevno, da je menda vsak enajsti Švicar milijonar in to v švicarskih frankih.

Moji puščavski prijatelji pa zaradi mene potem gotovo več tednov niso mogli jesti mesa.

Mitja Jermol

STUDENTSKI CENTER IN UNIVERZITETNI ODBOR ZŠJ RAZPISUJETA

majski nagradni natečaj

za izvirna še neobjavljena dela:

1. Poezije
2. Proze in drame
3. Esejstike in kritike
4. Likovne umetnosti

Natečaja se lahko udeležijo študentje slovenskih visokošolskih zavodov. Ne podpisane prispevke v treh izvodih je treba poslati do 30. IV. 1966 na naslov: Studentsko naselje, Ljubljana, z oznako: ZA NAGRADNI NATEČAJ.

Prispevki morajo biti opremljeni s šifro, v zaprti kuverti pa naj bo priložen točen naslov avtorja.

Prispevke bodo ocenile strokovne žirije (sestava žirij bo objavljena v prihodnji številki Tribune) in podelile za vsako zvrst tri nagrade (300, 200 in 100 ND).

Podelitev bo 9. maja.

— Problemi gospodarske reforme so aktualni in pereči. Da bi bila borba za vpliv na emisijsko politiko pri nas našim bralcem prezentnejša, jim posredujemo v prostem prevodu gloslo, objavljeno v našem najuglednejšem gospodarskem tedniku »Ekonomska politika« — dne 2. aprila letos:

KREDITNI RAŠOMON

Od razprave o kreditni politiki, ki je bila v torek, dne 29. I. 66 v zvezni gospodarski zbornici, smo lahko pričakovali veliko ali malo, a skoraj ga ni bilo, ki bi pričakovali, da ne bo prav nobenega rezultata. In prav to se je zgodilo: strokovnjaki zbornice so izdelali elaborat, člani upravnega odbora te institucije so naslovili mnogo ostrih besed na kreditno politiko, toda nastala je patsituacija, ko je guverner Narodne banke SFRJ rekel (res, da z izbranimi besedami), da oni lahko pišejo kar hočejo, toda o kreditni politiki se odloča na drugem mestu.

Ni nesreča v tem, da nek predlog ne uspe, ker se pač mišljenja razlikujejo. Toda v tem primeru, ki ga navajamo, je zanimivo, kako je do tega prišlo in v čem je pravzaprav spor. A ta spor je — verjemite ali ne — spor okrog abecede kreditnomonetarne politike, spor ob vprašanju, kako se lahko v neko gospodarsko emitira denar. Zbornica je — preprosto rečeno — kritizirala obstoječi sistem, ki s cirkularji veže roke poslovnim bankam. Avtor teh cirkularjev je Na-

rodna banka in njen guverner je pobijal točko za točko, takorekoč vse primere, na osnovi katerih strokovnjaki zbornice smatrajo, da je treba izboljšati ta sistem, ter razvil celo tezo, da ti principi pravzaprav sploh niso principi temveč — nerazumevanje materije.

V življenju je mnogo rašomonskih situacij, toda v tem primeru je izključen obstoj dveh resnic: ali strokovni aparat zbornice zares ne ve, kako se lahko brez posledic v neki deželi emitira denar ali Narodna banka SFRJ — kar je v bistvu isto — stoji na napačnem stališču. Tragično bi bilo sprejeti prvi ali drugi zaključek.

Danes lahko strokovni aparati delavskih sindikatov po svetu, a kaj šele gospodarskih zbornic, eksaktno izračunajo vse posledice mnogo enostavnejših potez v nacionalni ekonomiji, a pri nas komaj da si smemo dovoliti luksuz, da se štab ekspertov združuje jugoslovanskega gospodarstva spotika ob abecedi emisijske politike. Še manj — naravno — je takšen luksuz lahko toleriran na položaju, ki je odgovoren za to, koliko denarja se natiska in po kakšnih kanalih se vnaša v gospodarstvo.

Kreditna politika je že dalj časa na dnevnem redu, vse več je glasov, da bi jo bilo treba spremeniti. Zato so tudi bili razlogi za upanje, da bo iniciativa zbornice razsvetlila njene slabe točke. Namesto tega imamo sedaj spor okrog poznavanja materije kreditnega in monetarnega sistema na sploh. Torej, kdo nas bo izlekel iz volutarizma v tej sferi, o čemer je tekla beseda v parlamentarni diskusiji en dan kasneje?

I. R.

RAZPIS

ZSOTK organizira medfakultetno prvenstvo ljubljanske Univerze v rokometu in malem nogometu. Tekmovanja bodo v Studentskem naselju.

Prvenstvo v rokometu:
15. aprila 1966 ob 13. uri

Prvenstvo v nogometu:
20. aprila 1966 ob 13. uri

Takoj po končani finalni tekmi bo predstavnik ZSOTK podelil pokale in diplome.

ZSOTK

KOLEGA — ICA

Zveza SOLT organizira fotografiranje za nove osebne izkaznice (cena 6 slik 500 starih dinarjev). Začetek fotografiranja dne 20. aprila 1966. Fotografiranje bomo vršili v ateljeju SOLT — Poljanska 6/II in v Studentskem naselju blok VII.

Se priporočamo!